

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKŇAZNÍK

ZLATO ARKONY II.

SÚBORNÉ VYDANIE
KULTOVEJ FANTASY SÉRIE

ZLATO ARKONY

I

KAPITOLA PRVÁ

JAROVÍTOV ŠTÍT

Rohy zahučali nad Volgostom práve vo chvíli, keď sa Vlada pritisla lonom k Bratimírovmu stehnu a jemnými pohybmi bokov sa ho snažila zobudiť a primäť k troške vášne, než sa vonku rozvidnie.

Huuuuuuuuuum!

Bratimír zaraz rozlepil oči, odstrčil Vladu, strhol zo seba hune zohriate nahými telami, vyskočil z lôžka a naboso prebehol k dverám. Závoru v tom chvate takmer odlomil. Prísvit skorého rána vrúbil urastenú postavu na prahu.

Vladu prudká reakcia kniežata nezaskočila. Hoci našla útočisko vo Volgoste iba neďávno, už rozoznala zvuk tunajšieho rohu, ktorý zo zrubenej strážnej veže nad prielivom ohlasoval blížiace sa lode.

A toto nebol roh Volgostu.

Huuuuuuuum!

Svoj príchod oznamovali cudzinci. Bezočivo, panovačne, výhražne. „Vrátili sa,“ otočil Bratimír pohľad k Vlode. Akoby ju hodili do ladej vody.

„Tak skoro?“ Plesla chodidlami na borovicovej dlážke, schmatla halenu a vstala. Vlasy sa jej v zlatistej riave rozliali po pleciah, prsiach a chrbte. „Nemali sa ukázať až po dožinkoch?“

Bratimír zachmúrene prikývol a začal zbierať ošatenie, rozhádzané okolo lôžka.

„Možno len prechádzajú,“ pretiahol si cez hlavu suknicu.

„Na ceste za novou korisťou.“

„Kam by šli? Štetín už zlomili a na Volyn sa neosmelia.“

„Čo ak našli odvahu?“

Vlada pomohla kniežaťu navliecť pancier z kože pobitej železnými doštičkami. K boku si pripol meč, za opasok zastokol bradaticu, cez plece prevesil okrúhly štít, pod pazuchu strčil prilbicu a do ruky zobral kopiju.

„Jarovít,“ vydýchol, keď pred ním Vlada otvorila dvere, „vieš, že nemám zbabelé srdce. Neraz som k tvojim nohám položil vojnové trofeje, napojil ťa býčou i ľudskou krvou. No ak môžeš, dnes moje železo nechaj suché.“

Sklonil hlavu pred nízkym prekladom a vyšiel zo zrubu. Vlada ho nasledovala. Kiežby o svojom srdci mohla tvrdiť niečo podobné.

Lode naháňali strach. A nielen kvôli čiernym plachtám a ohromným zubatým lebkám nasadeným na čeleňoch. Boli skoro dvakrát väčšie ako veslice kmeňov v ústí Odry – každá viezla sedemdesiat až sto mužov. Na dôvažok vyzerali, akoby sa po zahmlených polnočných moriach plavili už od čias obrov – ich trupy dávno sčerneli a stvrdli tak, že obšívka pripomínala železné či kamenné šupiny.

Ozajstné dračie lode.

Huuuuuuuuuuuuuuuum!

Vlada sa z priedomia kniežacieho dvorca dívala, ako prvá loď mieri k prostému drevenému mólu. Spomenula si na deň, keď čierne veslice prvýkrát vplávali do srdca Rujany. Vtedy ich bol tucet, dnes iba tri. No tentoraz vedela, kto sa z nich vylodí a čoho je schopný. Striasla sa, akoby okolo nej precválala jazda duchov.

„Pri Peruničovej piatej hlave!“

Hlas dávno ochripel od povelov, bojových pokrikov, divých piesní a potokov piva a medoviny. No stále z neho sršala autorita, takže zmätenú vravu na nádvorí rozsekol ako širočina práchnivý klát.

„Čo tu stváraš, pani?“

Vlada sa obzrela. Pregval kríval, pretože zamlada mu úder dánskej sekery dochrámal stehennú kosť. Právě plece držal vyššie ako ľavé, lebo mu lopatku roztrieštil obodritský šíp. Na ľavej ruke mu chýbal ukazovák a kus prostredníka – pamiatka na ostrie franského meča. Šedivý porast na tvári pretínala škaredá, zdurená jazva, ktorá len zázrakom nepoškodila oko. To spôsobil nôž jeho prvej ženy. Zbesnela od žiarlivosti, keď si Pregval z nájazdu na Stargard privliekol mladú vagrijskú otrokyňu.

No hoci mrzák, práve Pregval zachránil Vladu pred zradcami i požiarom, čo zhltol polovicu Rugardu. On dopravil dievča z Rujany na pevninu a do bezpečia.

Zdanlivého, ako práve vysvitlo.

„Nepretŕčaj sa tu!“ schmatol ju za lakeť. „Ak ťa zazrú, beda nám!“

„A všetkým vo Volgoste,“ dodal temne Bratimír, okolo ktorého sa už zbíhala kniežacia družina. Muži si náhlivo zapínali opasky, uťahovali šnurovania, nasadzovali prilbice. Do lukov napínali tetivy. Buchot, cvengot a dupot sa niesli k opevneniu, ktoré oddeľovalo dvorec od široko roztrúseného osídlenia na brehu Peny. V podhradí, ako inak, vládla panika a zhon. Už prvé zahrnenie rohov vydurilo ľudí z obydľí. Len čo zbadali čierne lode, rozbehli sa k hradbám na úbočí alebo k najbližšiemu lesu.

„Schovaj sa v svätyni, Vlada,“ nakázal Bratimír. „Neukazuj sa, kým čierne obludy neodrazia od brehu, aj keby to malo trvať dni.“

„Som cudzinka, nemôžem vstúpiť na posvätnú...“

„Môžeš. Musíš. Odkáž žrecovi, že je to môj rozkaz. Zaplatím Jarovítovi vlastnou krvou, ak ťa prichýli a schová.“

Vrhla ešte jeden pohľad ponad val a palisádu. Mólo sa už hemžilo ozbrojencami z prvej lode. Zvyšné veslice začreli kýly do pobrežného štrku a muži skákali cez obruby na plytčinu.

Muži. Kiežby.

Otočila sa k Bratimírovi, rýchlo mu ovinula ruky okolo krku a vtisla bozk na ústa lemované pichľavým strniskom. Áno, pôvodne sa mu votrela do priazne z čirej vypočítavosti, opantala ho vôňou lona a obratnosťou na lôžku. Vedela, že len s pomúteným rozumom ju prijme a vystaví tak Volgost prípadnej nevôli jej prenasledovateľov. Ale ani on nebol naivný – dobre vedel, prečo s ním tak ochotne zaliezla pod hune. Neskôr ju chcel poslať kade ľahšie, možno použiť namiesto tri-

bútu... no zrazu sa od seba nevedeli odtrhnúť a všetky bočné úmysly sa vyparili v horúčnosti milovania.

„Utekaj,“ pozrel jej do očí. „Nedovolím, aby sa k tebe čo i len priblížili.“

„Podme, pani,“ zavrčal Pregval a znovu ju schmatol za rameno. Vykĺzla pohľadom z Bratimírových očí, zvrtila sa a v sprievode siedmich Ránov, posledných bojovníkov z otcovej družiny, vykročila hore úbočím.

Na návrší stála v tieni starých dubov Jarovítova svätyňa. Uctievali ho aj na Rujane, ale tam bol dosiaľ duchom plodnosti a dažďa, ktorý pokrýval lúky trávou a lesy lístím. Tunajší ho povýšili na hlavné božstvo a dali mu kopiju, štít a bieleho tátoša, symboly bojovníka.

Vlada sa v duchu modlila, aby volgostský Jarovít nebol príliš hrdý a prijal ju pod svoju ochranu.

Huuuuuuuuuuuum!

Tentoraz zarevali rohy Volgostu. Bojovníci vybiehali po trávnaťom vale, prúdili po ochodzách, stavali sa k strieľňam v medzerách kolovej hradby, štverali sa po rebríkoch na veže.

„Zavrite bránu!“ zakričal jeden z Bratimírových pobočníkov.

„Nie!“ sekol mladý vládca. „Nech nás z ničoho nepodozrievajú. Ak ukážeme strach, vycítia, že niečo skrývame.“ Pobočník vypúľil oči. „Knieža, vystavíme sa tým...“

„Trebá si zachovať chladnú hlavu. Inak nám ju schladia železom.“

„Odrazieme ich. Je ich menej ako minule...“

„No stále priveľa. Nedáme im zámienku na útok. Pretože ak dôjde k bitke, Jarovít nám pomáhaj.“ Bratimír sa nadýchol a cvengol okovnou pätkou kopije do brvna pod nohami.

„Pripravte sa, bratia! Zbrane do strehu, oči na stopkách! Ale pamätajte – bez môjho pokynu nikto nepustí tetivu, nepovie slovo, ani sa len škaredo nepozrie!“

Hemženie na hradbách ustalo, vrava stíchla. Podhradie sa medzítým celkom vyľudnilo. Bránou sa práve prešmykli poslední utečenci.

„Tucet mužov so mnou!“ prikázal Bratimír a vošiel do tieňa

prejazdu. Najstatočnejší bojovníci ho nasledovali. Pohľady, v ktorých sa miešala nevraživosť s obavami, napoly skryli za kovanými obrubami štítov. Päste zvierali rukoväte a poriská ako v poslednom kŕči.

Zvonka bol hradištný val spevnený kamennou plentou, z ktorej trčali špicaté koly. Bratimír zastal pár krokov pred bodcami – tak, aby cudzincov prinútil podísť na dostrel lukov. Posádky čiernych veslíc sa nezdržiavali snorením v podhradí. Stúpali širokou, štiepami dláždenou ulicou rovno k hradisku. Kniežaťu nevdojak skrivilo ústa. Dračie lode zvyčajne privážali Vikingov zo západu alebo Varjagov zo severu. Lenže čierne plavidlá nemali zvyčajné posádky.

Na čele kráčali vojvodca a jeho družina – sebaistí, nadutí, opovrhujúci všetkým okolo. Sami seba nazývali *aelfi* – bieli, zjavne kvôli bezkrvnej pokožke a plavým, takmer bielym vlasom. Boli vysokí a šlachovití, s úzkymi dravčiami tvármi a žltozelenými očami so zvislými zrenicami. Každý z nich niesol nezvyčajne dlhý luk, siahajúci až po bradu. Ich meče mali len jedno ostrie a mierne zakrivenú čepeľ. Sekery vôbec nepoužívali, tobôž štíty, pretože im bránili v hybkom, mačacom pohybe, vďaka ktorému sa priam zázračne vyhýbali nepriateľským zbraňam. Zopár z nich malo krúžkový pancier a niektorí špicaté prilbice s chocholmi. Väčšina však zbrojou pohrdala, vrátane aelfa na hrote sprievodu.

Mal dva meče, dlhší pri boku, kratší na chrbte, rukoväť čnejúca nad ľavým plecom. Vpravo vykúkali belostné letky šípov. V ľavačke zvieral skvostný tisový luk, vykladaný rohovinou a striebrom.

Bratimír tú zbraň nevidel prvýkrát. Prešiel si jazykom suché pery. „Vitajte!“ zavolať. „Nečakali sme vás tak skoro.“

Vodca zastal a zdvihol zaťatú päšť. Svetlovlasí lukostrelci sa tesne za ním rozostúpili do šíku. Za ním sa rozliala šomrúca tmavá masa.

Aelfskí páni ich nazývali slovom *dwerg*. Vraj znamenalo *skaza*. Dwergovia veslovali a robili najšpinavšiu prácu. Územčistí, nahrbení, s krátkymi krivými nohami a dlhými svalnatými paprčami, so širokými papuľami a počernou pokožkou, o ktorej už obrancovia Volgostu vedeli, že ju ťažko prestreliť šípm, ba preŤať sekerou. Oblečené mali hune, kožušiny a nahrubo zošnurované kože, kabátce pobité železnými a bronzovými nitmi, bodcami naježené nátepníky či prilby zdobené rohmi a diviачími klami. Ich výzbroj tvorili sekery, mlaty, budzogáne a ťažké oštepy so spätnými hákmi na hrotoch.